

KDO JE APOŠTOL?

JIŘÍ PODSEDNÍK

(Praha, leden 2008)

Rád bych dnes mluvil o tom, co znamená slovo apoštol. Zahájil bych tím studium Božího slova z listu Efezským, jak jsme se na tom domluvili. Bratr Jirka vybral nějaká témata. Možná bych začal tím, že když za mnou přišel, řekl: „Chtěl bych, abys mluvil první, a máš slovo apoštol.“ Chvilku jsem na něj koukal, protože jsem asi už měsíc studoval slovo apoštol. Takže to pro mě bylo potvrzením, že to je dobré slovo a že to mám říct. Nejdřív bych přečetl 1. verš z listu Efezským. Epištola svatého Pavla apoštola k Efezským. Kapitola první: *„Pavel apoštol Jezukristův, skrze vůli Boží, svatým, kteří jsou v Efezu, a věrným v Kristu Ježíši: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista.“*

Ještě bych se rád pomodlil: Hospodine, moc dobře si uvědomujeme, že Tvé slovo je dobré a že Tvé slovo je živé. Ostré, ostřejší než jakýkoliv meč dvousečný, na obě strany ostrý. Také víme, Hospodine, že Tvé slovo můžeš mluvit jen Ty. Že když ho mluví jenom člověk, tak nedá život. Nedá sílu a nedá porozumění a nedá požehnání. Hospodine, prosím Tě, abys požehnal svému lidu. Abys požehnal nám všem, Pane. Abys nás probudil. Abys nám otevřel oči, aby ses nás dotkl. Bože, nechť Tvůj Duch mluví. Ať to není jenom teologie, ale ať je to něco, co nás v duchu, v srdci, někde uvnitř přiblíží k Tobě a dá nám touhu po Tobě. Něco, co nás obživí, něco, co nás přitáhne k Tobě. Abychom po Tobě víc toužili, abychom víc chtěli Tebe hledat. A já vím, Pane, že je v podstatě jedno, co budu mluvit, hlavně, když to bude z Tebe, hlavně když Tvůj Duch to povede, hlavně když Ty to požehnáš. Protože cíl je, abychom Tě milovali. Abychom si Tě skutečně zamilovali, Pane. Amen.

Když jsem uvěřil, jedno z prvních vyučování, které jsem slyšel, bylo vyučování o lásce. Pamatuji si to dodneška. Kazatel nám říkal: „Omlouvám se, ale Bůh mi řekl, že mám znova mluvit o lásce.“ Chtěl mluvit o něčem jiném, a Bůh mu to nedovolil. Pamatuji si, že říkal: „Víte, vaše láska k Bohu se měří vaší láskou k Božímu slovu.“ Nepamatuji si přesně, z kterého místa v Písmu vycházel, ale vím, že tohle kázal. Pokud milujete Boží slovo, milujete Boha. Pokud milujete Boha, milujete Boží slovo. Jedno bez druhého nejde. Nemůžete milovat Boha, a nemilovat Jeho

slovo. To nejde. Já to potvrzují. Svým životem, svými touhami potvrzují, že je to pravda. Nemůžete milovat Boha, pokud nemilujete Jeho slovo. A obráceně. Nemůžete milovat Jeho slovo, pokud nemilujete Boha. Jedno bez druhého není možné.

Takže to vezmu trochu zeširoka. Když se mluví o slovu apoštol, napadá mě toho spousta. Začnu veršem, který jsme zpívali ve chvále o tom, že „Ty jsi mě oblékl rouchem spasení a přioděl mě pláštěm spravedlnosti“. Víte, že je to verš z Izaiáše?¹ Možná, že teď řeknu něco, co už jste slyšeli, možná řeknu něco, co jste ještě neslyšeli, a možná řeknu něco, co jste slyšeli, a neuvědomili si to. Je to hebrejský paralelismus. Učí se to na veškerých biblických školách. Je to snad jediná věc, kterou si z biblické školy pamatuji ☺, protože je to pravda. První část verše říká nějakou věc a druhá část toho verše říká totéž, ale jinými slovy. Popřípadě k tomu něco přidá nebo ubere nebo tam dá protiklad. To znamená, že když se řekne, že mě oblékl rouchem spasení a přioděl mě pláštěm spravedlnosti, tak za první roucho i plášť ukazují na to, že se mluví o tom samém, o nějakém oblečení. A za druhé z toho můžete usoudit, že spasení a spravedlnost spolu velmi, ale velmi souvisí. Buďto druhá část verše říká přímo to samé, nebo k první části něco přidává. To je hebrejský paralelismus.

Když to člověk zpívá nebo čte, tak si to ani neuvědomí. Mně to v podstatě došlo, až když jsem o tom tady mluvil. Pokud je Kristus naše spravedlnost, tak co je ta věc, která člověka spasí, než Jeho spravedlnost? Víte, Bůh nemůže spasit nespravedlivého! Protože Bůh je spravedlivý. Bůh je spravedlivý soudce, a proto neospravedlní bezbožného. A tudíž, v čem je naše spasení? Ve spravedlnosti. Jedině ve spravedlnosti. Abychom byli spaseni, musíme být spravedliví. Jakým způsobem může být člověk spasen? Jakým způsobem může být člověk spravedlivý? Tím, že přijme Boží spravedlnost. Je jasně napsáno, že On se nám stal spasením, spravedlností a posvěcením od Boha.² Kristus je naše spravedlnost. Je to dar. Něco, co je darované. Něco, co si můžu v každé chvíli, i ve chvíli, kdy zhřeším, nárokovat. Protože je mi to dáno. Je mi to nabízeno a Bůh touží po tom, abych to přijal. On je naše spravedlnost. To je jedna věc, kterou jsem chtěl říct.

¹ Izaiáš 61:10 – „Velice se budu radovati v Hospodinu, a plésati bude duše má v Bohu mém; nebo mne oblékl v roucho spasení, a pláštěm spravedlnosti přioděl mne jako ženicha, kterýž se strojí ozdobně, a jako nevěstu okrašlující se ozdobami svými.“

² 1. Korintským 1:30 – „Vy pak jste z něho v Kristu Ježíši, kterýž učiněn jest nám moudrost od Boha, i spravedlnost, i posvěcení, i vykoupení.“

Druhá věc, která z toho vyplývá, je, že všechno, co vidíte v Novém zákoně, je ve Starém zákoně. Víte, někdy vnímáme ty dvě knihy odděleně. Starý zákon a Nový zákon. Starý jako něco, co neplatí, nefunguje, nemá dneska zas takový význam, a Nový jako něco, o čem se mluví, co je aktuální. Jenže když se podíváme na to, co jsme dneska zpívali, mluvili, citovali, všechno je to ve Starém zákoně. Úplně všechno. Veškeré verše – „všechna sláva člověka je jako tráva,“ (1Pt 1:24) a tak dále, všechny tyto verše jsou ve Starém zákoně. (Ž 103:15; Iz 40:6-7) Chtěl bych vás povzbudit k tomu, abyste si to spojili. Abyste si spojili Nový zákon se Starým. Teď mluvím o Bibli. O Písmu. Protože když teď budu mluvit o apoštolovi, budu kupodivu mluvit ze Starého zákona. Slovo apoštol je totiž starozákonní slovo. I když ho ve Starém zákoně nevidíte napsané.

Rád bych vám přečetl jeden verš, Lukáš 6:13. Začnu od 12. verše: „*I stalo se v těch dnech, vyšel na horu k modlení. I byl tam přes noc na modlitbě Boží. A když byl den, povolal učedníky svých, a vyvolil z nich dvanácte, kteréž i apoštoly nazval. Šimona...*“ Takže Ježíš vyšel na horu, povolal své učedníky, vyvolil z nich dvanáct a nazval je apoštoly. Teď se nabízí jednoduchá otázka. Jakou řečí mluvil Ježíš? Aramejsky. Aramejšťina byla babylonský jazyk. Byl to jazyk Babylonu, tak se mluvilo v Babylonu. Když se Židé vrátili z Babylonu, tak už pomalu neuměli hebrejsky, ale uměli aramejsky. Dokonce i některé pasáže v Písmu jsou napsány aramejsky, ne hebrejsky. Aramejšťina sice byla příbuzný jazyk s hebrejštinou, ale byla přece jen trochu jiná. Třeba některé pasáže knihy Daniel jsou napsány v aramejštině, ne v hebrejštině. Protože Daniel, jak víte, byl služebníkem babylonského krále.

Takže Ježíš mluvil aramejsky. A tady se píše, že je nazval apoštoly. Slovo *apoštol* je odvozené od řeckého *apostolos*. A toto slovo, dá se říct, znamená *posel*. *Apostolos* znamená *posel*. Jenže jaké to bylo slovo, kterým je Ježíš nazval? On je totiž nenazval apoštoly, protože mluvil aramejsky, a toto je řecké slovo. Takže jak je vlastně nazval? Zajímavé. To původní slovo nebylo řecké, ale aramejské. To slovo je *šalía*. Množné číslo je *šeluhim*. Takže šeluhim jsou apoštolové. A toto slovo bylo mezi Židy poměrně známé. Nebylo to nic nového, Ježíš nepřišel s něčím úplně novým. Nevymyslel úplně nové slovo, novou instituci. Ne, použil něco, co Židé znali. ***Šeluhim, apoštolové, nebo šalíah, apoštol, byl člověk, který měl v rukách papír, a na něm byla napsaná plná moc.***

Když vám někdo dá plnou moc a podepíše to, tak můžete strašně moc věcí. Zastupujete toho člověka. Třeba teď jsem tátovi podepisoval plnou moc, aby mohl jednat za mě v zastoupení ohledně dědictví po mojí mamince, která nedávno zemřela. Může v podstatě vystupovat jako já, za

mě. Cokoliv rozhodne, tak to je, jako kdybych to rozhodl já, protože jsem mu dal plnou moc. Mezi Židy takový člověk vyjednával třeba sňatky. Přišel k nějaké ženě a nabídl jí manželství s člověkem, kterého zastupoval. Dohodl sňatek, a když se potom vzali a ten člověk tu ženu neměl rád a chtěl ji propustit, tak k ní dokonce poslal zase toho svého zástupce. Jako na rozvod. Jenže tam mohl nastat problém. Víte proč? On mohl jaksi v zastoupení rozvést toho člověka, kterého zastupoval, a ten to dokonce ani nemohl zrušit. Jakmile ten zástupce zrušil sňatek, předal rozvodový lístek, on to ani nemohl vzít zpátky. Byl rozvedený.

Tomu se říká plná moc. Byl to člověk, kterému ten, kdo mu dal plnou moc, plně důvěřoval. Totiž jinému by ji nedal. Takže to byla věc, kterou rabíni tehdy velmi dobře znali. Nebylo to nic nového. Například apoštol Pavel byl apoštolem už dříve, než byl spasen. Víte kdy? Když dostal pověření od židovské velerady, aby zatýkal, věznil a trápil křesťany. Byl apoštolem velerady. Dostal plnou moc. Dostal dokonce papír, dostal zplnomocnění i s pečeti. Takže toto byla instituce apoštol. Budu tomu říkat apoštol. A teď řeknu něco, co bude možná znít kacířky. Slovo apoštol se v Bibli nikdy nemělo objevit. Nikdy. Řeknu vám proč. Protože když překládáte nějakou knihu, třeba z angličtiny, nepřeložíte a neřeknete: byl jsem u příčra. Víte, co je příčra? Kazatel. Byl jsem u příčra. Je to správně? Není, že? Proč to není správně? Protože to není přeložené. A má to ještě jeden důvod, proč to není správně. Když necháte příčra a lidé tomu nebudou rozumět, tak jste z toho udělali instituci. Bezejmennou, bez představy o tom, co znamená. Udělali jste z toho instituci. To je špatně.

Takže ve všech Bibliích, když čtete apoštol, si představte posel. U slova posel je ještě jedna věc, která trochu mate lidi. Je totiž ještě jedno slovo, které znamená posel. Anděl neboli angelos. To je úplně stejný případ. V Bibli se nikdy nemělo objevit slovo anděl. Protože anděl znamená posel a někdy nevíte, jestli je míněna nebeská bytost, nebo nějaký člověk se zprávou. Je to věc výkladu, ne překladu.

Teď vám ukážu na pár verších, že v Bibli jsou tři druhy apoštolů. Budu je pořád nazývat apoštoly, abychom věděli, o čem se mluví. Jsou tři druhy apoštolů. Za prvé bylo dvanáct apoštolů, kteří byli skutečně rozdílní od ostatních. Mám pro to následující verše. Efezským 2:19-20: „*Aj, již tedy nejste hosté a příchozí, ale spoluměšťané svatých a domácí Boží, vzdělaní na základ apoštolský a prorocký, kdež jest gruntovní úhelny kámen sám Ježíš Kristus.*“ Ten základ byli apoštolové a proroci. Další takový verš, který s tím souvisí, je ve Zjevení 21:14. Tam se píše o novém Jeruzalému. „*A zed městská měla základů dvanácte, a na nich jména dvánácti apoštolů Beránkových.*“ Takže dvanáct apoštolů Beránkových mělo

skutečně výsadní postavení. Ano, apoštolů je mnoho. A bylo mnoho. Právých apoštolů je mnoho. Ale těch dvanáct bylo jenom dvanáct. Měli výsadní postavení, byli zvláštní. Takže první kategorie apoštolů bylo dvanáct apoštolů.

Druhá kategorie apoštolů byli ostatní apoštolové. To znamená ti, kteří nebyli z dvanácti, ale také byli apoštolové. To byli například Barnabáš, Sílas a různí jiní, mám tady pár veršů. Třeba Jakub. Galatským 1:19: „*Jiného pak z apoštolů žádného jsem neviděl než Jakuba, bratra Páně.*“ Víte, že byli minimálně dva Jakobové. První byl Zebedeův, ale o tom se tady nemluví. Tady se mluví o Jakobovi, bratru Páně, to znamená, že byl skutečně příbuzný Ježíše Krista podle těla. Je tady ještě víc veršů. Třeba Římanům 16:7: „*Pozdravte Andronika a Junia, příbuzných mých a spoluvězňů mých, kteříž jsou vzácní u apoštolů – tady je u apoštolů ve smyslu mezi apoštoly, opravte si to – a kteříž přede mnou byli v Kristu Ježíši.*“ Oni byli apoštolové dřív než Pavel. Tak to je druhá kategorie apoštolů, to znamená ostatní apoštolové.

Třetí kategorie apoštolů jsou apoštolové církvi. A tady znovu narážíme na problém našich překladů. Druhá Korintským 8:22-23: „*Poslali jsme pak s nimi bratra svého, kteréhož jsme mnohokrát ve mnohých věcech zkusili, že jest pilný, a nyní mnohem pilnější pro mnohé doufání mé o vás. Z strany Tita, tovaryš můj jest, a mezi vámi pomocník; z strany bratří našich, poslové jsou církvi a sláva Kristova.*“ Tady to slovo *poslové* je v originále apoštolové. Jinými slovy, i církve mohly mít svého apoštola. Apoštol byl člověk, kterému něco svěřili. Udělali sbírku a vybrali někoho, kdo byl věrný, spolehlivý, kterému se opravdu dalo věřit. Dali mu plnou moc. Takový člověk byl nazván apoštolem. Ten, komu je možné věřit, ten, komu byla dána plná moc, a ten, kdo byl poslán, bylo mu určeno poslání. Měl úkol. Měl něco za úkol. To jsou definice apoštola. Ještě Filipenským 2:25: „*Ale zdálo se mi za potřebné Epafrodita, bratra a pomocníka a spolurytíře mého, vašeho pak apoštola i služebníka, v potřebě mé poslati k vám.*“ Mám takový pocit, že by se veršů našlo víc, ale mám tady tyto dva jako příklady.

Tak to jsou vlastně tři druhy apoštolů. Teď se vás zeptám, jaký rozdíl je mezi slovy *angelos* a *apostolos*? *Angelos* je messenger. To znamená *doručovatel*, pošťák. Ale takový archanděl Gabriel jako pošťák? To je zvláštní představa. Když se takový pošťák jako Gabriel před vás postaví, tak jdete na kolena. ☺ A přesto je nazván pouze *angelos*. Nikdy nebyl nazván *apostolos*. Čím to je? Protože Gabriel měl vždycky jenom zprávu. Jednu zprávu. Jinými slovy, Ježíš nazval svoje učedníky daleko vyšším a silnějším termínem než Božího anděla Gabriela. Protože *apostolos*

znamená *zástupce*. Posel je příliš slabé slovo. I zplnomocněnec je slabé slovo. Protože to ještě pořád nemusí znamenat zástupce. To slovo bylo mnohem silnější než zplnomocněnec. A právě proto Ježíš svým apoštolům říká: „Kdo vás přijímá, mě přijímá. Kdo vás odmítá, mě odmítá.“ (Mat 10:40) Zkuste si to vztáhnout na sebe, jestli v sobě máte takovou autoritu. „Jestli odmítáš mě, odmítáš Krista.“ Kdo odmítá Krista – co to znamená? Že zahyne. To je velmi silná řeč. Apoštol Pavel na jiném místě říká – 2. Korintským 5:20: „*Protož my na místě Kristově poselství dějíce, jako by Bůh skrze nás žádal, prosíme na místě Kristově, smiřte se s Bohem.*“ Na místě Kristově a znovu na místě Kristově. V jedné větě dvakrát. Apoštol je zástupce. Ježíš dal svým učedníkům obrovskou zodpovědnost. Ježíš na několika místech říká: „*Amen pravím vám: Cožkoli svázete na zemi, budeť svázáno i na nebi; a cožkoli rozvázete na zemi, budeť rozvázáno i na nebi.*“ (Mat 18:18) Víte, tato věc byla docela známá. Mezi rabíny se tato věta používala docela často a znamenala zakázat, nebo povolit. Cokoli rabín svázal, tak to zakázal. Řekl, že to je nelegální. Takže Ježíš říká svým učedníkům, že jim dává moc svazovat na zemi a rozvazovat na zemi, a že dokonce to, co tady na zemi rozvážou a svážou, bude Bůh v nebi brát stejně. A to je velmi silná věc. On jim v podstatě řekl: „Na vás záleží, co je správně, a co špatně.“ Protože jim svěřil svoje učení. „Už vás nenazývám služebníky, ale přáteli. Protože všechno, co jsem věděl, jsem vám dal.“³ Předal jsem vám to, máte to v sobě. Jenom to předávejte dál. Učte všechny národy zachovávat moje přikázání. Ježíš jim řekl: „Vy jste základy církve. Vy jste lidé, které jsem vyučoval tři a půl let, vy jste viděli můj život. Vy jste viděli, jak jsem chodil, jak jsem uzdravoval. Vy jste poznali moje smýšlení. A proto vám dávám klíče království nebeského. Jestli vy otevřete, lidé vejdou. Jestli vy zamknete, lidé nevejdou.“ Ježíš jim dal obrovskou zodpovědnost a oni si to dobře uvědomovali. Dobře si to uvědomovali. Tím, že je nazval apoštol, je nazval svými zástupci na zemi. Dal jim obrovskou moc, obrovskou autoritu. Víte, že se píše, že je svolal, vkládal na ně ruce a předal jim svou autoritu. (Mat 10:1) Předal jim právo a moc. Předal jim dvě věci: právo a moc. On jim dal v podstatě moc soudit. Píše se, že přijde doba, kdy budou soudit dvanáctero pokolení Izraele. (Mat 19:28) To je přesně ta moc. Jenom Ježíš byl soudce. A on to předal svým učedníkům. Těm dvanácti.

³ Jan 15:15 – „Již vás nebudu více nazývati služebníky, nebo služebník neví, co by činil pán jeho. Ale vás jsem nazval přáteli, nebo všecko, což jsem koli slyšel od Otce svého, oznámil jsem vám.“

Otázka: Jak to bylo s Jidášem? – To je zajímavá otázka. Jak jste mohli slyšet, tak ve Zjevení se píše, že těch základů bylo skutečně dvanáct. (Zj 21:14) Tudíž ten jeden byl nahrazen. Jenom je otázka kým. Ve Skutcích se píše, že apoštol Petr správně pochopil, že Jidáš má být nahrazen někým jiným. (Sk 1:15-26) Citoval tam verš ze Žalmu 109, že „*úřad jeho vezmi jiný*“. Je jenom otázka, jestli Matěj byl skutečně apoštol. Rád bych řekl, že si myslím, že Matěj nebyl jedním z dvanácti, a mám pro to poměrně pádný argument. Je v 1. Korintským 15. Tady je totiž jeden z hlavních argumentů, respektive on není jenom tady, ale rád bych to přečetl, protože to poměrně hezky vysvětluje, jak se apoštol Pavel stal apoštolem Ježíše Krista. „*Připomínámť pak vám, bratří, evangelium, kteréž jsem zvěstoval vám, kteréž jste i přijali, v němž i stojíte, skrze kteréž, (jestliže, kterak jsem vám kázal, v paměti máte,) i spasení béřete, leč byste na darmo uvěřili. Vydal jsem zajisté vám nejpředněji, což jsem i vzal, že Kristus umřel za hříchy naše podlé Písem, a že jest pohřben, a že vstal z mrtvých třetího dne podlé písem, a že vidín jest od Petra, potom od dvanácti. Potom vidín více než od pětiset bratří spolu, z nichž mnozí ještě živi jsou až dosavad, a někteří zesnuli. Potom vidín jest od Jakuba, potom ode všech apoštolů. Nejposléze pak ze všech, jako nedochůdčeti, ukázal se i mně. Nebo já jsem nejmenší z apoštolů, kterýž nejsem hoden slouti apoštol, protože jsem se protivil církvi Boží. Ale milostí Boží jsem to, což jsem, a milost jeho ve mně daremná nebyla, ale hojněji, než oni všickni, pracoval jsem, a však ne já, ale milost Boží mně přítomná.*“ Toto je v podstatě shrnutí toho, kdo byl apoštol Pavel a co znamená být apoštol. Rozvedu to.

Za první apoštol Ježíše Krista je ten, který viděl vzkříšeného Krista. Nemůže být Jeho apoštolem, aniž by viděl vzkříšeného Krista. Proč? Protože je svědek vzkříšení. Ježíš jasně říká: „Budete mi svědky. Tady, tam, až na konec světa.“ (Sk 1:8) Budete mi svědky. Svědky vzkříšení. Jinými slovy, apoštol je svědek vzkříšení. Ten, kdo viděl Krista, že je živý. Za druhé se tady píše – respektive nepíše, ale když Pavel říká, že se Ježíš ukázal i jemu, je v tom jedna poměrně podstatná věc. Znamená to, že byl poslán. Apoštol musí být poslán. Možná to zní jednoduše, ale ono je potřeba vědět, kým je člověk poslán. Je potřeba být poslán Ježíšem Kristem. Když si přečtete dopisy, například zrovna Efezským, tak Pavel nepíše: Pavel apoštol svatým, kteří jsou v Efezu. On píše: Pavel apoštol Jezukristův a skrze vůli Boží. To jsou velmi důležité věci. Protože Pavel říká: „Já nejsem jen tak ledajaký posel kohosi. Jsem posel Ježíše Krista.“ Proč jsem vynechal skrze vůli Boží? Protože on jenom zdůrazňuje, že to je vůle Boží. Že byl povolán a poslaný skrze vůli Boží. A když si

přečtete jakýkoliv jiný list, například list Galatským... Víte, že například v Galácii apoštol Pavel poměrně hodně obhajuje svoje apoštolství. Poslouchejte: „*Pavel apoštol, (ne od lidí, ani skrze člověka, ale skrze Jezukrista, a Boha Otce, kterýž jej vzkřísil z mrtvých.)*“ To je samo o sobě vypovídající. Pavel říká: „Nejsem poslán lidmi. Ne od lidí, ani skrze člověka.“ Vidíte, Pavel byl Hebrejec. Opakuje to samé, co řekl před chvílkou – ne od lidí, ani skrze člověka. Všimněte si, že i apoštol Pavel mnohokrát v druhé části věty opakuje tu první. Podle toho můžete výborně studovat Písmo, protože zjistíte, že některá slova jsou synonymní, popřípadě se vysvětlují navzájem. Ani ne od lidí, ani skrze člověka, ale skrze Jezukrista a Boha Otce, který Jej vzkřísil z mrtvých. Který Jej vzkřísil z mrtvých – proč to tady říká? Protože apoštol znamená svědek vzkříšení. Pavel to měl na mysli, že je svědek vzkříšení.

Další věc, kterou bych chtěl říct, je, že apoštol má poslání. Neexistuje apoštol bez poslání. Jinými slovy, když nějaký člověk, například se bude jmenovat Julius, byl vybraný církví v Římě, aby donesl sbírku, kterou učinili římscí bratři na chudé v Jeruzalémě, je nazýván apoštolem té církve. Ten člověk byl poslaný, dejme tomu, v doprovodu apoštola Pavla do Jeruzaléma, aby tu sbírku předal. Když se vrátí zpátky do svého sboru, je ještě apoštol? Není. Dokonce už není ani apoštol své církve. Protože splnil svoje poslání. Jinými slovy, apoštol nemusí být něco, co platí napořád. To není termín úřadu. To je termín, který označuje člověka, který má úkol. A dokud ten úkol nevykoná, je apoštol. Jinými slovy, když se učedníci vrátili potom, co někde kázali – Ježíš je vysílal po dvou, nejdřív vyslal dvanáct, potom vyslal těch sedmdesát – když se vrátili, tak už nebyli apoštolové. Můžete si přečíst v Bibli, že už se tak nechovali. Když se vrátili k Ježíši, tak v tu chvíli jako kdyby ztratili své poslání. Protože ho splnili. Oni už kázali. Ale když byl potom Ježíš vzkříšen, tak jejich poslání obnovil. Zase je poslal. To znáte všichni. Jak se tomu říká v církvích? Velké poslání. Tomu se říká velké poslání. To je totiž něco, co Ježíš už nezrušil a co apoštolům zůstalo. Apoštolové navždy. Předtím to bylo na zkoušku. ☺

Takže teď si přečteme něco o velkém poslání. „*A přistoupiť Ježíš, mluvil jim řka: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. Protož jdouce, učte všecky národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého. učíte je zachovávatí všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všeckny dny, až do skonání světa. Amen.*“ (Mat 28:18-20) Když jsem se znovuzrodil, tak jsem v církvi vlastně od začátku slýchal učení o velkém poslání. Celou dobu jsem se snažil kázat evangelium. Pamatuji si, jak jsem vždycky večer vyšel z internátu, hledal jsem nějaké lidi a snažil se

jim svědčit, protože jsem to bral vážně. Učili mě, že velké poslání je dané všem lidem, tudíž kdo nekáže, tak je vinen krví těch lidí. Byla mi předkládána různá podobenství o lidech v hořícím domě. Když jim neukážete cestu, zahynou. A vy za to můžete, půjdou do pekla kvůli vám. To jsem slýchal. Poměrně často a hodně mě to trápilo. Hodně mě to trápilo, protože ten dar nemám. Nemám ten dar. Víím, že jsou lidé, kteří ten dar mají, ale já jsem se v tom strašně trápil, protože ten dar nemám. Můžu se za lidi modlit. Když mi přivedete někoho, kdo uvěřil, já ho vyučím. Ale nedokážu ho přivést k víře. Skrze mě se obrátil pouze jeden jediný člověk. Bratr, o kterém jsem si v životě nemyslel, že se obrátí. Ten jediný se obrátil. A zůstal. Teď je někde v Křesťanských společenstvích. Jediný. Dodneška mě to trápí.

Ale každý z nás má jiný dar. A být apoštolem je dar. To není něco, co si člověk vymyslí. Tak jako někteří lidé nemůžou být učitelé, tak někteří nemůžou být evangelisté. Popíšu to. V Římanům 10:15 se píše: „*A kterak kázati budou, jestliže nebudou poslání?*“ Jinými slovy, apoštol musí být poslán. A proč o tom teď mluvím a proč jsem to dal do souvislosti s apoštolem? Vííte, ať se díváte do kteréhokoli evangelia a na kterékoliv místo Písma, tak přikázání, aby šli a zvěštovali evangelium, bylo dané vííte komu? Apoštolům. Nebylo dané celé církvi. Říkám to s plným vědomím. Nebylo dané celé církvi. Kdyby totiž bylo, tak celá církev v Jeruzalémě hřešila. Protože zůstávali v Jeruzalémě a jenom dvanáct apoštolů kázalo. Vííte, kolik tam bylo tisíc lidí, kteří uvěřili v Krista? Scházeli se v chrámu a modlili se, ano. Ale kdo z nich kázal evangelium? Apoštolové. Protože oni to dostali za úkol. Jenom dvanáct apoštolů kázalo. Popřípadě ti, které Bůh povolal, jako byl Filip. Bratří, které Bůh vyloženě povolal. O Filipovi se potom mluví jako o evangelistovi. Jako o člověku, který byl poslán s evangeliem. Jinými slovy, velké poslání skutečně nebylo dané církvi.

Víte, co bylo dané církvi? Církvi bylo dané to, co je napsané v 1. Petrově 3:15: „*Ale Pána Boha posvěcujte v srdcích svých. Hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému, kdož by od vás požádal zprávy z naděje té, kteráž jest v vás, a to s tichostí a s bázní.*“ Toto bylo dané celé církvi. To je trochu jiné, že? Takže sláva, já se nemusím sbalit a jít kázat někam do Afriky. Nemusím kázat evangelium všemu stvoření, jako to dělali apoštolové. Protože to stejně neumím. Ale mám být připraven – hotovi pak buďte vždycky k vydání počtu všelikému. Pozor ale! To slovo hotovi neznamená být připraven ve smyslu, že si to přečtu a budu vědět. Hotov znamená být ochotný. Být připraven v srdci, v duchu. Být hotov znamená být vždycky připraveni, netrpělivě očekávat. Proto tam kraličtí

nepřekládají být připraveni, ale hotovi. To slovo znamená víc než být připraveni. Být hotov znamená, že po tom toužím. To neznámá, že mi to je v podstatě jedno. To je špatně. Být hotov znamená, že po tom toužím. Že to chci. Že se o to peru. Že se za to modlím. „Pane, kde je někdo, kdo může slyšet? Přiveď mě k němu, přiveď mi ho! Chci mu říct evangelium!“ Takoví lidé, kteří to mají v srdci, bývají nejlepší evangelisté. A my jsme ti, kteří to mají mít na srdci. To je velké poslání církve. Všech. Mít to na srdci. Milovat lidi a modlit se za ně. Ale neznámá to, že se zvednu a začnu kázat evangelium někde na podiu, protože ten dar nemám. Ne všichni jsou apoštolové, ne všichni jsou pastýři, dokonce ne všichni jsou učitelé, a tak dále. (1Kor 12:29) Každý svůj vlastní dar od Boha má. A nemůžu říct, že jsem ucho, tak nejsem z těla. (1Kor 12:16) A tak dále. Mohl bych tady citovat další verše, co s tím souvisí. Jinými slovy, toto je velké poslání církve: Hotovi buďte.

Vrátím se teď ještě k Boží zbroji. Víte, že se píše, že máme být obutí čím? Ne evangeliem, ale připraveností evangelia pokoje. (Ef 6:15) To je zase velký rozdíl. Protože kdybych byl obut evangeliem, tak jsem apoštol. Nedělám nic jiného. Protože to jsou moje boty, ve kterých chodím od rána do večera. Ne, tam se píše o připravenosti a je tam stejné slovo – být hotovi. To jsou moje boty. Jsem neustále hotov, připraven. „Bože, kde můžu někomu svědčit, kde mi koho přivedeš?“ To znamená být obut – být vždy připraven. Jako skauti ☺. Být vždy připraven.

Rád bych řekl ještě jednu věc, která je docela důležitá. Víte, jednou vyprávěl bratr Cecil, jak pro něj poslali, aby někde kázal, a Bůh mu řekl: „Běž a kaž v tom sboru evangelium.“ Když kázal, přišel nějaký člověk, který byl posedlý, a chtěl ho zabít. Ten člověk se k němu ale vůbec nedostal, Bůh ho zabil dřív, než se k němu dostal. Na místě ho zabil. To se bratru Cecilovi stalo. Komentoval to slovy: „Víte, když jste poslaní, tak se nebojte.“ Ono totiž s každým posláním přichází autorita, přichází zplnomocnění, moc. Když nejste poslaní, nemáte moc. To spolu velmi souvisí. Jinými slovy, je mnoho lidí, kteří nebyli poslaní, ale kážou evangelium. Ti bratři se trápí. Hrozně se trápí. Já to vím, protože jsem se taky trápil. A dokonce můžete mít dar, být evangelista, a stejně se můžete trápit, protože nejste poslaní. Teprve když jste poslaní, máte moc. Řeknu vám, proč je to takový problém v církvích. Protože si za prvé myslí, že velké poslání je pro všechny obecně, že to je obecný příkaz. To je chybné učení. A za druhé, ono je totiž docela složité hledat Boží hlas. Člověk musí slyšet Boha, aby byl poslán. A to není tak jednoduché. Člověk totiž musí Boha hledat, musí se modlit, aby byl poslán. To je ta druhá věc.

Hrozně důležitá. Jinými slovy, někdy je lepší zůstat na místě, sednout si a modlit se. A prosit Boha, aby mě poslal. Prosit Boha, aby spasil lidi.

Myslím, že jednu věc neděláme. Když Ježíš vysílal svoje učedníky, tak jim řekl jednu důležitou věc: „Proste Pána žně, ať vypudí dělníky na svou žeň.“ (Luk 10:2) Mnoho lidí se sice chce stát dělníky, ale už neprosí Pána žně. Myslí si, že už byli posláni velkým posláním. Ale to je velká chyba, oni nebyli posláni. Poslán totiž musí být každý zvlášť, sám za sebe. Musíme být posláni. Ježíš nás nepošle, pokud to nebudeme mít na srdci. Někdy se modlíme za lidi, aby je Bůh spasil, ale nemáme je na srdci. Nemáme je dostatečně rádi, abychom za ně skutečně bojovali, aby nám o ně opravdu šlo. Někdy mám tendenci modlit se za celý svět, ale mně o něj nejde. A Bůh třeba po mě chce, abych se modlil za svého souseda. „Nemusíš spasit celý svět. Stačí, když spasiš souseda, když ho budeš mít rád.“ O toho souseda se postarám já a o dalšího souseda se postará zbytek církve.

Musíme být posláni a musíme o to žádat. Budeme posláni pouze tehdy, když to budeme mít na srdci. Když budeme Boha milovat. Takže každý z nás může být apoštol. Totiž když vás Bůh pošle, v tu chvíli je z vás apoštol. Se vším všudy. A v tu chvíli máte klíče království nebeského. Vy otvíráte, vy zavíráte. To je docela hodně důležitá pozice. Velké posláním bylo řečeno apoštolům. Matouš 28:16-20, Marek 16:14-15, Skutky 1:1-2, které bych rád přečetl: „*První zajisté knihu sepsalť jsem, ó Teofile, o všech věcech, kteréž začal Ježíš i činiti i učiti. Až do toho dne, v němž dav příkázání apoštolům, kteréž byl skrze Duchu svatého vyvolil, vzhůru vzat jest.*“ Nikomu jinému příkázání nedal. Tady je to černé na bílém. Dav příkázání apoštolům. Je potřeba si to uvědomit. Jinak se budete trápit, jako jsem se trápil já. Každý z nás má svůj vlastní dar. Ale každý z nás je zodpovědný za to, jaké má své vlastní srdce vůči lidem. Jestli je jeho srdce hotové. Připravené milovat lidi.

A teď zpátky k Matějovi. Když se píše o volbě Matěje – Matěj nebyl poslán. Byl vylosován. On sice viděl vzkříšeného Krista, byl vyučován Kristem, ale nebyl Kristem poslán. A proto nemůže být Kristův apoštol. Já si doopravdy myslím, že to byla chyba. Že na těch dvanácti základech opravdu neuvidíme jméno Matěje. Víte, Písmo nám někdy oznamuje nějakou událost z historie, ale neříká nám, jestli to, co se stalo, bylo dobře, nebo špatně. Pokud to Bůh sám v Písmu nekomentuje, tak to je na nás a na naší schopnosti slyšet Boha. Jsem přesvědčen o tom, že Pavel je ta vyvolená nádoba. Ale Pavel si to nemyslel. On to na mnoha místech v Písmu jasně říká, že je nedochůdce. Že ani není hoden se nazývat jménem apoštol. Tím titulem. On si to nemyslel. Ale já osobně věřím tomu,

že on byl ten apoštol pohanů. A že měl takové zmocnění, které nikdo z apoštolů neměl. Takové porozumění Písmu.

Nakonec ještě přečtu jeden verš: „*Muži bratří,*“ říká Petr v 1. kapitole Skutků, „*musilo se naplniti písmo to, kteréž předpověděl Duch svatý skrze ústa Davidova o Jidášovi, kterýž byl vůdce těch, kteříž jímali Ježíše. Nebo byl přičten k nám, a byl došel losu přísluhování tohoto.*“ Bratří, čtete Roháčka. Já se omlouvám, že to připomínám, ale bratří kraličtí tady úplně smazali jednu věc, která je důležitá. Byl přičten k nám, a byl došel – řeknu to úplně špatně – biskupství tohoto. Tam je slovo *episkopos*, což se v některých Biblích překládá jako biskupství, jako biskup. Což znamená dohlížitel nebo strážce, ochránce. Někdy i vládce, někdy to znamená i úředník. Slovo *episkopos* se užívalo normálně v řeckém úřednickém systému. V Římě. Jinými slovy, apoštol byl taky takový biskup, episkop. Proč to říkám? Protože vidím jednu chybu, která je v našich Biblích. A sice snahu člověka udělat instituci z něčeho, co je služba. Co je spíš úkol, co je spíš poslání než úřad. Tady jsem vám řekl, že apoštol je biskup, a už v tom máme zmatek. Takových zmatků je tam spousta, pokud hledáte v Bibli nějaký úřad.

Myslím si, že je potřeba číst Písmo jako studium, musíme číst Bibli s porozuměním. Věřím, že v Písmu je spousta pokladů, které tam čekají na to, až je člověk vykope. Ale je potřeba se zastavit. Víte, někdy čteme a nerozumíme tomu, tak čteme dál a doufáme, že tomu dál porozumíme. Ale co když po nás Bůh chce, abychom nejenom četli, ale i zpytovali Boží slovo? A to je slovo, které tam je přímo použité. Že máme zpytovat, ptát se, doptávat. Hledat, bádát. Vzít mikroskop a studovat. To znamená slovo *zpytovat*. Zpytovali, ptali se na každý den, jestli to, co učí Pavel, je pravda – viz Skutky 17:11. Takže když si přečtu nějaký verš a momentálně nevím, co znamená, buďto si budu číst dál – to může být taky správně, proč ne – nebo se zastavím a budu studovat, zeptám se, co to znamená.

A potom vám doporučuji vzít si slovník, nějaký dobrý slovník, podívat se, co to slovo znamená a kde je použité. Opravdu, zkuste studovat Písmo. Nejenom ho číst. Někdy nestačí slovo přečíst a vzít si z celkového kontextu, co to znamená. Někdy je potřeba se zahloubat do jednoho verše a studovat jeden verš. Pamatuji si, jak jednou bratr Martin říkal: „Já kolikrát skončím na jednom verši, a nemůžu se hnout dál.“ To totiž ukazuje něco v srdci člověka. Na touhu porozumět. Porozumět Bohu. A víte, když porozumíte jednomu verši úplně, správně, garantuji vám, že vám to dá víc, než když přečtete dvě kapitoly bez porozumění. Opravdu.

Víte, že Hospodin řekl Jozuovi, že má rozjímat nad tím slovem.⁴ To slovo *rozjímat* znamená mumlat. To je přesně to, co dělají Židé u zdi nářků. To je ono. To slovo v hebrejštině znamená mumlat. Víte proč? Protože to totiž vyžaduje všechny smysly. Bůh dal člověku pět smyslů. Proč nepoužít všech pět? On je v tom totiž takový zajímavý princip. Ušima slyš, očima dívej, srdcem pochop. Je potřeba zapojit všech pět smyslů na to, aby člověk rozjímal o Božím slově, to znamená i ústa. Nahlas vyslovovat. Nahlas mluvit. A stačí ten jeden verš. Když mu člověk skutečně porozumí, tak se z toho nasytí mnohokrát víc, než kdyby četl dvě kapitoly bez porozumění. Vezměte si slovník. Najděte si ve slovníku, co které slovo znamená. A najděte si to v Bibli. A uvidíte, jak se vám rozsvítí v některých oblastech. Jak zjistíte, co znamená slovo haleluja. Co znamená el šadaj. Co znamená svatý. Co znamená pokoj. Co znamená milost. Pokoj znamená smíření. Milost znamená přízeň. Haleluja znamená chvalte Hospodina, chvalte Jahveho, halelu – jah. A tak dále a tak dále. Když si potom přeložíte Bibli z kraličtiny do češtiny, zjistíte, jak je to bohaté. Kolik tam je pokladů.

A další věc, kterou vám chci připomenout, že všechno, co je v Novém zákoně, je ze Starého zákona. Všechno. Včetně apoštola, jak jsme si teď ukázali. Například ve 2. Paralipomenon v 17. kapitole od 7. verše se píše, že *„léta pak třetího království svého poslal Joziáš knížata svá ... a s nimi Levíty..., kteříž učili v Judstvu, majíce s sebou knihu zákona Hospodinova. Chodili pak vůkol po všech městech Judských vyučující lid“*. Tady je to slovo *poslal*, třeba. Všechno, co je v Novém zákoně, je ve Starém. Nerozdělujme ty dvě knihy. Jestli to vidíme v Novém, podívejme se do Starého a uvidíme, jak to apoštolové používali. Slyšeli v tom Boha a viděli to v daleko širším kontextu. „Nikdy vás neopustím, nikdy se tě nezřeknu,“ to je také ze Starého zákona. Všechny tyto verše, cokoli tam čtete, i to, co by vás v životě nenapadlo, to všechno je ve Starém zákoně. Spojme si to dohromady a uvidíme, jaké v tom je bohatství. Takže Bůh vám požehnej.

⁴ Jozue 1:8 – „Neodejdet' kniha zákona tohoto od úst tvých, ale přemyšlovati budeš o něm dnem i nocí, abys ostříhal a činil všecko podlé toho, což psáno jest v něm; nebo tehďáž šťastný budeš na cestách svých, a tehďáž opatrný budeš.“

Pozn.: V originále slovo přemyšlovat znamená také rozjímat nebo i meditovat.